

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/96/2014
Identifikačné číslo spisu:	5812204612
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5812204612.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobkyne: H. F., bytom K., proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, Janka Kráľa 4, Žilina (právny nástupca Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odbor priestupkov č. SVS-OP2-2012/14200/TMC z 3. júla 2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-57 z 18. júna 2014 a o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-70 z 3. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-57 z 18. júna 2014 **p o t v r d z u j e**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-70 z 3. septembra 2014 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

A.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2S/2604/2012-57 z 18. júna 2014 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odbor priestupkov č. SVS-OP2-2012/14200/TMC z 3. júla 2012 a zároveň účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

Uvedeným rozhodnutím právny predchodca žalovaného zamietol odvolanie žalobkyne podľa § 59 ods. 2

zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Námestovo, odboru všeobecnej vnútornej správy č. ObU-NO-OVVS-2012/00290-21-P-D z 29. februára 2012, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustila tým, že dňa 14. októbra 2011 v čase okolo 16.30 hod. v obci K., časť D. v okolí rodinného domu č. XX, úmyselne poškodila osobné motorové vozidlo zn. Suzuki, ev. č. X., patriace Y. F., bytom K. a to tak, že motykou rozbila bočné sklo na pravej zadnej strane spolujazdca, čím spôsobila Y. F. kodu podľa pokladničného dokladu od firmy Mikona, s.r.o. Púchov vo výške 184,25 €, teda úmyselne spôsobila škodu na cudzom majetku poškodením veci z takého majetku, za čo bola žalobkyni podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch uložená sankcia - pokuta vo výške 25,- € a povinnosť uhradiť škodu spôsobenú priestupkom poškodenému Y. F. vo výške 184,25 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na účel priestupkového konania, ktorým je vo všeobecnosti objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatel'ovi priestupku uložiť. Zdôraznil, že orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa v priestupkovom konaní vykladajú v prospech obvineného. Objasniť priestupok znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty priestupku, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka. Ďalej poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, z ktorého vyplýva definičný znak priestupku - zavinenie, pričom pri priestupku prejednávanom v tomto konaní (priestupok proti majetku § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch) je obligatónnym znakom skutkovej podstaty úmyselné zavinenie.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že správny orgán prvého stupňa začal konanie o priestupku na základe správy o výsledku objasňovania predloženej Obvodným oddelením Policajného zboru v Námestove. Príslušné oddelenie vykonalo objasnenie priestupku na základe oznámenia o priestupku proti majetku oznámenému Obvodnému oddeleniu Policajného zboru v Námestove dňa 14.10.2011 Y. F., o čom bol spísaný záznam o oznámení. V ten istý deň bol vykonaný výsluch žalobkyne, ktorá uviedla, že nakoľko jej brat Y. F. prešiel osobným motorovým vozidlom po nasadených stromčekoch, z hnevu mu rozbila zadné bočné sklo na strane spolujazdca. Súčasťou spisu je aj fotodokumentácia poškodeného vozidla. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že správny orgán mal dostatočne preukázané naplnenie skutkovej podstaty priestupku proti majetku (§ 50 ods. 1 zákona o priestupkoch).

Zo správy z objasňovania priestupku, ako aj z fotodokumentácie poškodeného vozidla jednoznačne podľa krajského súdu vyplýva, že popis skutku uvedený v rozhodnutí zodpovedá skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaných dôkazov, pričom žalobkyňa sa ku skutku sama priznala. V konaní bol zároveň spoľahlivo preukázaný aj úmysel žalobkyne spôsobiť inému škodu, ktorý musí byť pri priestupku proti majetku obvinenému preukázaný. Krajský súd vo svojom rozhodnutí ďalej zdôraznil, že v predmetnej právnej veci bol presne a nad všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku. Protiprávne konanie žalobkyne bolo preukázané výpoveďami poškodeného a svedka, ako aj fotodokumentáciou. Vykonané dôkazy správny orgán vyhodnotil samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na charakter poškodenia majetku. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že počínanie žalobkyne nemožno považovať za konanie v nutnej obrane, nakoľko bolo neprimerané spôsobu a intenzite útoku Y. F., za ktorý bol menovaný taktiež v správnom konaní potrestaný. Na jednej strane súd uznal, že hrozíaci a následne aj dokonaný útok na majetok (sadenice) je nepochybne stresujúci, avšak na druhej strane mal za to, že nemožno poskytnúť právnu ochranu konaniu žalobkyne zameranému proti takémuto útoku, spočívajúcim v úmyselnom spôsobení škody na cudzom majetku, a to viac, že už v okamihu, keď bol podľa výpovedí prítomných útok dokonaný.

Záverom krajský súd uviedol, že správne orgány postupovali v súlade s ustanoveniami správneho poriadku, vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, t.j. každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom

skutkové zistenia boli postačujúce na prijatie záverov o porušení zákonnej povinnosti žalobkyňou, ktoré je kvalifikované ako priestupok podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch. Záver, ku ktorému dospeli správne orgány zodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia. Zároveň súd skonštatoval, že námietky žalobkyne uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal, tak pokiaľ ide o naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku, ako aj ohľadom výšky spôsobenej škody, preto nemohli obstať ani v súdnom konaní. Posúdením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a neúspešnej žalobkyňi ani žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko usúdil, že žalobkyňa škodu spôsobila Y. F. myselne, čím vylúčil sebaobranu a uznal ju vinnou z priestupku.

Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že tento čin nespáchala úmyselne, nakoľko z okolností prípadu vyplýva, že spôsobenie škody vôbec nemala v úmysle, a tento skutok nijako nepripravovala. Svoje tvrdenie zdôvodnila tým, že Y. F. ju znenazdajky prekvapil a začal jazdiť po sadeniach, a preto musela náhle ochrániť svoje sadenice v sebaobrane. Poukázala aj na splnenie predpokladov sebaobrany s tým, že spôsob akým odvracala priamo hroziaci útok bol primeraný, nakoľko nemala inú možnosť, resp. spôsob voči opitému vodičovi ako odvrátiť škodu, ktorú chcel spôsobiť. Hodnota sadeníc, konkrétne okrasných javorov je vysoká 30.000 - 100.000,- Sk. Zároveň poukázala na výšku škody, ktorú spôsobila žalobkyňa a ktorá podľa jej tvrdenia je oproti hodnote vozidla cca 13.860,- € len minimálna okolo 150,- €. Okrem toho jej Y. F. spôsobil nemajetkovú ujmu vo výške 3.300,- €, keď jej svojim konaním spôsobil stres, keďže na žalobkyňu zaútočil na jej pozemku. Poukázala aj na skutočnosť, že konanie Y. F. je v rozpore s cestným zákonom, nakoľko motorové vozidlá nesmú jazdiť po poľnohospodárskych pozemkoch, ktoré nie sú vo vlastníctve vodičov.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že krajský súd nesprávne zistil skutkový stav keď tvrdí, že konala v hneve po tom, čo Y. F. prešiel po jej sadeniach. Zo spisu a z vyjadrení žalobkyne podľa jej tvrdenia jasne vyplýva, že rozbila okno vtedy, keď začal jazdiť a tým mu zabránila poškodiť všetky sadenice. Hlavnou pohnútkou bolo uchrániť sadenice, preto nerozmýšľala, či to bolo v hneve alebo nebolo.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď ju zaviazal na zaplatenie škody, pretože Y. F. si škodu zavinil sám tým, že porušil právne predpisy, napr. cestný zákon, preto je povinný ju aj znášať sám. Poukázala na použitie ustanovení § 415, § 417 ods. 1, § 420 ods. 1, § 424, § 432, § 441 Občianskeho zákonníka a osobitné právne predpisy. Dospela k názoru, že Y. F. mal byť odkázaný na náhradu škody na súdy, nakoľko si škodu zavinil sám nedodržaním právnych predpisov, vulgárnosťou, opilstvom z čoho vyplýva, že mal podiel na vzniknutej škode.

Žalobkyňa preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok prvostupňového súdu č. k. 2S/2604/2012-57 z 18. júna 2014 zrušil.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobkyne proti rozsudku krajského súdu písomne vyjadril vo svojom vyjadrení z 9. októbra 2014, v ktorom uviedol, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v zmysle zákonných ustanovení, keď žalobkyňa bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, nakoľko vykonanými dôkazmi obidva správne orgány presne a úplne zistili skutočný stav veci, bolo riadne vykonané dokazovanie a dôkazy boli vyhodnotené podľa úvahy v zmysle § 34 ods. 5 správneho poriadku. Nestotožnil sa s názorom žalobkyne, ktorá svoje komisiívne konanie zamieňa za konanie v nutnej obrane, pretože práve konanie žalobkyne je možné označiť za konanie protiprávne. Ďalej uviedol, že už rímska právna doktrína dospela k názoru, že spravodlivosť nemožno docieľiť nerozvážnym uplatňovaním zákonov, keďže to vedie k bezpráviu, preto nemožno považovať konanie žalobkyne za nutnú obranu. Základným kritériom na posudzovanie toho, či

nutná obrana bola celkom zjavne neprimeraná nielen spôsobu útoku, ale aj útoku ako celku, nie sú použité prostriedky obrany, ale spôsob ich použitia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu z 12. decembra 1979 sp. zn. 5Tz 143/79, podľa ktorého: „intenzita obrany a teda primeranosť obrany intenzite útoku nie je závislá od použitého prostriedku, ale od spôsobu jeho použitia obrancom“ a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 1970 sp. zn. 3Tz 13/70, v zmysle ktorého: „intenzita spôsobu použitia prostriedkov v nutnej obrane môže byť taká veľká, aby bola hypoteticky nesporne schopná odvrátiť útok, ale zároveň túto intenzitu ani nesmie presiahnuť. Obranca však nemusí dať prednosť slabšiemu, ale neistému spôsobu použitia prostriedku, ktorý z hypotetického hľadiska nie je nesporne schopný odvrátiť útok. Podporným kritériom na posúdenie, či nutná obrana nie je celkom zjavne neprimeraná spôsobu útoku a tým vlastne celému útoku je kritérium škody spôsobenej obranou.“

Na základe vyššie uvedeného dospel žalovaný k názoru, že konanie žalobkyne správny orgán nepovažoval za konanie v nutnej obrane, pretože konala neprimeraným spôsobom k intenzite a rozsahu úroku Y. F., ktorý prešiel motorovým vozidlom podľa jeho vyjadrenia po niekoľkých prútoch sadeníc, pričom ju žiadnym spôsobom neohrozoval.

Vzhľadom na uvedené žalovaný skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie, vrátane prvostupňového rozhodnutia bolo vydané v súlade so zákonom.

B.

Uznesením č. k. 2S/2604/2012-70 z 3. septembra 2014 Krajský súd v Bratislave postupom podľa ustanovenia § 164 O.s.p. opravil označenie žalovaného v záhlaví rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-57 z 18. júna 2014 tak, že správne má znieť: „Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov“, nakoľko pri písomnom vyhotovení rozsudku došlo k chybe, keď v záhlaví rozsudku bolo nesprávne uvedené označenie žalovaného „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov“.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podala žalobkyňa odvolanie. Ako dôvod odvolania uviedla, že je presvedčená, že ustanovenie § 164 O.s.p., na ktoré poukazuje krajský súd vo svojom rozhodnutí sa na predmetnú vec nevzťahuje, pretože správne rozhodnutie voči žalobkyňi vydalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, nie Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, pričom samotný krajský súd akceptoval tohto žalovaného - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a vydal takto aj rozhodnutie. Žalobkyňa tak sama podala odvolanie proti žalovanému - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a neinformovali ju o tom zákone. Krajský súd preto vec nesprávne právne posúdil, nakoľko vec sa podľa žalobkyne mala správne riešiť podľa ustanovení § 90, § 92 a § 93 O.s.p. Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné uznesenie zrušil.

C.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal obe napadnuté rozhodnutia krajského súdu a konania, ktoré im predchádzali v rozsahu a medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniam žalobkyne proti rozsudku ako i proti uzneseniu krajského súdu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť pokutu.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením vecí z takého majetku, alebo sa o takého konanie pokúsi.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch, za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 331 eur.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - ďalej len „správny poriadok“).

Podľa § 70 ods. 2 zákona o priestupkoch, ak škoda a jej výška bola spoľahlivo zistená a nebola dobrovoľne nahradená, uloží správny orgán páchatelovi priestupku povinnosť ju nahradiť; inak odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na súd alebo na iný príslušný orgán.

Podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 35 ods. 1 správneho poriadku, každý je povinný vypovedať ako svedok; musí vypovedať pravdivo a nesmie nič zamlčať.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi

predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Trestného zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu konštatuje, že vo vzťahu k porušeniu práva žalobkyne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že konaním žalobkyne spočívajúcim v poškodení osobného motorového vozidla Y. F. boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, t.j. subjekt, resp. páchatel' priestupku, ktorým môže byť ktokoľvek, vrátane mladistvého (žalobkyňa), subjektívna stránka (zavinenie pri priestupku proti majetku sa vyžaduje úmyselné), objekt, t.j. vlastníctvo, resp. cudzí majetok bez ohľadu na druh a formu vlastníctva (osobné motorové vozidlo, ktoré vlastní Y. F.) a objektívna stránka (konanie žalobkyne, ktorá sa dopustila spáchania priestupku proti majetku tým, že úmyselne spôsobila škodu na cudzom majetku poškodením veci z takého majetku). Naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku predstavuje zodpovednosť žalobkyne za uvedené konanie. Na preukázanie pravdivosti skutku, správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie, keď sa oboznámili s výpoveďou poškodeného, s výpoveďou svedka O. L. a fotodokumentáciou poškodeného vozidla Y. F., na základe čoho pri použití zásady voľného hodnotenia dôkazov mali správne orgány jednoznačne a úplne zistený skutkový stav veci a preukázané úmyselné konanie žalobkyne. Priebeh skutku ako bol zistený správnym orgánom potvrdila aj samotná žalobkyňa, čím sama uznala svoje konanie, avšak nesprávne posúdila, že jej konanie bolo oprávnené, nakoľko bránila svoj majetok. Právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje právnu ochranu len konaniu, ktoré bolo v súlade s právnymi predpismi, čo konanie žalobkyne nespĺňa. Zároveň neboli naplnené ani predpoklady na konanie v nutnej obrane. Pri posúdení nutnej obrany sa použijú príslušné ustanovenia zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (§ 25), ktorý do popredia kladie podmienku primeranosti obrany vo vzťahu k priamo hroziacemu útoku s prihliadnutím najmä na jeho spôsob, miesto a čas, okolnosti vzťahujúce sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu. V danom prípade však nebola naplnená podmienka primeranosti, nakoľko obrana žalobkyne bola neprimeraná útoku Y. F., ktorý neútočil priamo na osobu žalobkyne, ale na sadenice. Do úvahy je potrebné vziať aj skutočnosť, že nutná obrana nie je prípustná proti už ukončenému útoku, ktoré musí byť definitívne. V danom prípade žalobkyňa konala po tom, čo Y. F. prešiel po sadenicích, t.j. žalobkyňa spôsobila škodu nie v obrane, ale úmyselne.

Poškodenie motorového vozidla, ktorým Y. F. prešiel po sadenicích neoprávňovalo žalobkyňu rozbiť zadné bočné sklo na pravej strane vozidla. Svojho občianskoprávneho nároku titulom náhrady škody, resp. náhrady nemajetkovej ujmy sa žalobkyňa mohla domáhať súdnou cestou v občianskom súdnom konaní v zmysle § 3 OSP. Práve občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie, pričom každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené, teda aj žalobkyňa, ktorej vznikla prípadná škoda, resp. nemajetková ujma poškodením sadeníc. V danom prípade preto tvrdenie žalobkyne o nemožnosti brániť svoj majetok (sadenice) iným spôsobom než poškodením vozidla neobstojí.

Y. F. za svoje konanie a to jazdu pod vplyvom alkoholu bol sankcionovaný v blokovom konaní a preto navrhovateľkou tvrdené ďalšie porušenia občianskoprávných predpisov by sa mohli riešiť v prípadnom občianskoprávnom konaní. Navrhovateľka si však svojvoľne vykladá a chápe ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré nemožno v danom prípade takýmto spôsobom použiť. Predmetom preskúmania v súdnom konaní je zákonnosť rozhodnutia, ktorým bola žalobkyňa uznaná za vinnú a náležite tejto vine bola zaviazaná na splnenie nielen povinnosti nahradiť spôsobenú škodu a trovy, ale ktorým bola aj

náležite potrestaná pokutou, ktorej výška bola primeraná a žalobkyni bola uložená na dolnej hranici sadzby danej pre uvedený priestupok a má skôr výchovný a preventívny charakter.

Ďalšie námietky žalobkyne o nesprávnom zistení skutkového stavu spočívajúcom v nepresnom označení sadeníc (nie vrbové prúty, ale okrasný javor) a tiež posudzovanie pomeru hodnoty vozidla k výške škody okienka na vozidle sú vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti právne irelevantné.

Najvyšší súd konštatuje, že ak bol zistený skutkový stav v priebehu objasňovania priestupku a dokazovania vykonaného správnym orgánom, úlohou správnych orgánov je vyhodnotiť dôkazy v prospech aj v neprospech obvineného z priestupku a vyhodnotením vykonaných dôkazov na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné pre preukázanie zodpovednosti za priestupok (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2007 sp. zn. 2Sž-o-KS 92/2006). V danej veci bol náležite zistený skutkový stav veci v súlade so zásadou materiálnej pravdy, správne orgány vo svojich rozhodnutiach náležite vyhodnotili vykonané dôkazy a na základe zisteného skutkového stavu, vec správne právne posúdili. Žalobkyňa v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vypořádaval a ktorými by bola preukázala konkrétne porušenie alebo ohrozenie jej subjektívnych práv, alebo preukázala, že správne orgány svojim postupom porušili základné zásady správneho konania a konania o priestupkoch (§ 74) a že by pri hodnotení vykonaných dôkazov porušili ustanovenie § 34 ods. 5 Správneho poriadku.

Odvolací súd nezistil ani žiadne procesné pochybenia zo strany správnych orgánov, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného, vrátane prvostupňového správneho orgánu, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd zároveň dospel k záveru, že odvolaním napadnuté opravné uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-70 z 3. septembra 2014 je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym odôvodnením potreby opravy chyby v písaní v označení žalovaného v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2604/2012-57 z 18. júna 2014, keď krajský súd nesprávne označil účastníka konania na strane žalovaného: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, pričom správne mal byť označený: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov. Krajský súd správne poukázal na znenie zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý bol účinný od 01.10.2013, teda aj v čase vydávania rozsudku krajského súdu. V zmysle ustanovenia § 10 predmetného zákona bol zrušený zákon č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý platil v čase vydávania rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Následne došlo k zrušeniu tohto zákona a od 01.10.2013 sa zmenili kompetencie príslušných orgánov a preto rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam prvostupňových správnych orgánov zo zákona automaticky prešlo z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na okresný úrad v sídle kraja v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 180/2013 Z.z., v tomto prípade na Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, ktorý sa stal jeho právnym nástupcom a to bez ohľadu na to, že rozhodnutie v poslednom stupni vydalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Inými slovami, v priebehu konania na Krajskom súde v Bratislave vstúpil do účinnosti zákon č. 180/2013 Z.z. a práve preto zo zákona došlo k zmene aj v postavení žalovaného. V danom prípade preto nemožno použiť zákonné ustanovenia § 90, § 92 a § 93 O.s.p. upravujúce inštitút zmeny, zámeny účastníkov konania a vedľajšieho účastníctva, na ktoré poukazuje žalobkyňa vo svojom odvolaní. O zmenu účastníka konania ide vtedy, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, napr. pri postúpení pohľadávky za splnenia viacerých procesnoprávných podmienok (návrh na zmenu účastníka konania, súhlas so vstupom toho, kto vstupuje na strane žalovaného). V prípade zámeny účastníkov konania ide o nedostatok vecnej legitimácie účastníka konania od začiatku konania a rovnako musia byť splnené viaceré procesnoprávne podmienky (súhlas oboch účastníkov konania, návrh na zmenu účastníkov). Vedľajšie účastníctvo je právny inštitút, ktorý umožňuje subjektu, aby ako vedľajší účastník sa zúčastnil konania popri

navrhovateľovi alebo odporcovi, ak má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, pričom vstúpi do konania buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. V predmetnej právnej veci, rešpektujúc prechod práv a povinností z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na Okresný úrad Žilina priamo zo zákona, nemožno použiť ani jeden z vyššie špecifikovaných právnych inštitútov.

Vzhľadom na uvedené krajský súd postupoval správne, keď opravil chybu v označení žalovaného a konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 O.s.p.).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., keď žalobkyni, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.